

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 kwietnia 2016 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie XXIII Wydział Gospodarczy Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący:	SSO Alicja Dziekańska (spr.)
Sędziowie:	SSO Monika Skalska SSR del. Małgorzata Różańska-Prus
Protokolant:	Prot.sąd. Ilona Jagiełło-Zajac

po rozpoznaniu w dniu 21 kwietnia 2016 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa M. B. (1) M. M. D. (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółki komandytowej w W.

przeciwko M. R.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy w Warszawie

z dnia 9 października 2015 r., sygn. akt VIII GC 201/15

I. zmienia zaskarżony wyrok i zasądza od M. R. na rzecz M. B. (1) M. M. D. (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółki komandytowej w W. kwotę 20 539 zł (dwadzieścia tysięcy pięćset trzydzieści dziewięć złotych) z odsetkami w wysokości ustawowej od 16 września 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 3 444 zł (trzy tysiące czterysta czterdzieści cztery złote) tytułem kosztów procesu;

II. zasądza od M. R. na rzecz M. B. (1) M. M. D. (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółki komandytowej w W. kwotę 2 227 zł (dwa tysiące dwieście dwadzieścia siedem złotych) tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.

SSO Monika Skalska	SSO Alicja Dziekańska	SSR del. Małgorzata Różańska-Prus
--------------------	-----------------------	-----------------------------------

Strona powodowa M. B. (1) M. M., D. (...) spółka jawna w E. (obecnie M. B. (1) M. (...) spółka komandytowa w E.) wniosła przeciwko M. R. pozew o zapłatę 20539 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 16 września 2014r. do dnia zapłaty i kosztami procesu. W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że był w terminie gotów do wydania towaru objętego umową dostawy, zatem zachodzi podstawa do żądania zapłaty za nieodebrane, lecz zamówione obuwie.

Pozwany w sprzeciwie od nakazu zapłaty, zaskarżając nakaz w całości, wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu. Pozwany przyznał, że zamówił u powoda obuwie. Wskazał jednak na nieterminowe wykonanie umowy, co skutkowało tym, że towar z uwagi na jego sezonowość był już dla pozwanego trudny do sprzedania, stąd nieprzydatny i dlatego nie został odebrany. Pozwany wskazał też, iż za część odebranego obuwia zapłacił. Pozwany podniósł również, że zapłata za część odebranego obuwia stanowiła o zmodyfikowaniu umowy i ograniczeniu zakresu zamówienia.

Wyrokiem z dnia 9 października 2015r. Sąd Rejonowy dla m.st. Warszawy w Warszawie oddalił powództwo i obciążył stronę powodową kosztami procesu.

Wydany w sprawie wyrok oparty został na dokonanych po przeprowadzeniu postępowania dowodowego z dokumentów oraz zeznań świadków i stron ustaleniach stanu faktycznego oraz rozważaniach przedstawionych w uzasadnieniu zaskarżonego rozstrzygnięcia. Z ustaleń tych wynika, iż obie strony sporu są przedsiębiorcami oraz, że pozwany zamówił u powoda 116 par butów wczesno-jesiennych w cenie od 165 do 189 zł netto za parę. Sąd Rejonowy ustalił również, że strony umówiły się na płatność gotówką przy odbiorze towaru oraz ustaliły termin wydania butów na : od dnia 15 sierpnia do 31 sierpnia 2014r. Przedstawicielem handlowym powodowej spółki był P. K. (1), który rozmawiał z żoną pozwanego E. R. telefonicznie w dniu 22 sierpnia 2015r. oraz 4, 8 i 9 września 2014r., a także 29 września 2014r. Sąd Rejonowy ustalił, że w tychże rozmowach telefonicznych E. R. mówiła, że w przypadku dostawy butów po terminie wynikającym z zamówienia, nie przyjmie zamówienia. Ponadto Sąd Rejonowy ustalił, że w dniu 11 września 2014r. przedstawiciel handlowy powoda przywiózł obuwie do sklepu pozwanego, po czym E. R. stwierdziła, że nie przyjmie butów jako przywiezionych po terminie, ewentualnie może wybrać część towaru. Ostatecznie E. R. dokonała wyboru 20 (z zamówionych 116) par butów na łączną kwotę 3200zł, która została zapłacona. Sąd Rejonowy ustalił także, że w dniu 12 września 2014r. powód przesłał pozwanemu resztę zamówionego obuwia kurierem, zaś pozwany M. R. odmówił odebrania przesyłki. W dniu 12 września 2014r. powód wystawił też na rzecz M. R. fakturę VAT na kwotę 23 739 zł za 116 par obuwia. W fakturze zaznaczono, że kwota 3200 zł została zapłacona, a do zapłaty pozostało 20 539 zł.

Pismem z dnia 11 września 2014r., które zostało doręczone pozwanemu w dniu 15 września 2014r., powód wezwał też pozwanego do odbioru zamówionego obuwia. W piśmie z dnia 18 września 2014r. pozwany oświadczył natomiast, że odmawia odbioru towaru w związku z niedotrzymaniem terminu dostawy wskazując też, że w dniu 29 sierpnia otrzymał od powoda informację, że towar nie będzie gotowy w całości w wyznaczonym terminie, tj. do 31 sierpnia 2014r. oraz, że powiadomił powoda o tym, że w przypadku dostarczenia towaru po terminie wynikającym z zamówienia, towar nie będzie odebrany.

Ponadto Sąd Rejonowy ustalił, że pozwany nie ma zaległości w płatnościach za czynsz najmu, ani w wypłatach wynagrodzenia pracownikom, zaś jego sytuacja finansowa jest dobra.

Sąd Rejonowy dalej wskazał, iż bezspornym była okoliczność, że pozwany złożył powodowi zamówienie na 116 par obuwia za wynagrodzeniem i z terminem dostawy wskazanym w zamówieniu, jak i że jedynie 20 par obuwia zostało odebranych i została zapłacona za nie cena. Jako okoliczność sporną Sąd Rejonowy wskazał natomiast to, czy w terminie wskazanym w zamówieniu powód był gotowy do wydania obuwia, jak i jakie były przyczyny podjęcia próby jego doręczenia dopiero 11 września, w szczególności, czy wynikało to ze zwłoki w wyprodukowaniu obuwia, czy z nie dysponowania przez pozwanego kwotą wystarczającą do zapłaty.

Sąd zważył też, iż strony łączyła umowa dostawy o której stanowi przepis art. 605 k.c., a która, stosownie do art. 606 k.c., winna być stwierdzona pismem. Sąd powołał następnie przepis art. 610 k.c. stanowiący, iż jeżeli dostawca

opóźnia się z rozpoczęciem wytwarzania przedmiotu dostawy lub poszczególnych jego części tak dalece, że nie jest prawdopodobne, żeby zdołał je dostarczyć w czasie umówionym, odbiorca może nie wyznaczając dodatkowego terminu odstąpić od umowy jeszcze przed upływem terminu do dostarczenia towaru.

Rozważając, czy powód wykonał swoje zobowiązanie w terminie Sąd Rejonowy (w szczególności na podstawie zeznań E. R. i pozwanego) wykluczył prawdziwość twierdzeń na które powoływał się powód, w szczególności twierdzeń, że zamówiona partia obuwia została wyprodukowana i zaoferowana pozwanemu do odbioru w terminie przewidzianym w zamówieniu, tj. jeszcze w sierpniu 2014r.

Sąd Rejonowy ustalił też, iż pozwany nie był zainteresowany odbiorem części obuwia, a dostawą jedynie całości zamówionego towaru.

Sąd Rejonowy wywiódł następnie, że skoro powód nie wezwał pozwanego do odbioru choćby części towaru, to pod koniec sierpnia 2014r. towar objęty zamówieniem nie był jeszcze wyprodukowany lub był wyprodukowany w nieznacznej części. Sąd Rejonowy wskazał zatem, iż brak dowodów w postaci jakiegokolwiek pisma/maila z okresu pomiędzy 15 a 31 sierpnia (wzywającego do odbioru towaru) jak i nie przywiezienie towaru, co zgodnie z zeznaniem E. R. mogło nastąpić w każdej chwili, w tym w weekend, pozwalają na niebudzący wątpliwości wniosek, że w umówionym terminie powód nie był gotów do wydania obuwia.

Sąd Rejonowy wskazał też, iż nie dał wiary argumentom powoda, że to pozwani, powołując się na brak pieniędzy, wstrzymywali wysyłkę zamówionych butów. Wiedza o braku środków zdaniem Sądu winna była bowiem skutkować podjęciem przez powoda czynności w celu zabezpieczenia swoich interesów, co nie miało miejsca, gdyż powód nie skierował wtedy żadnych wezwań do pozwanego. Powód nie podjął też żadnych czynności w celu pisemnego potwierdzenia zmiany terminu dostawy (w oparciu o art. 77 §1 k.c.), ani nie wezwał pozwanego do zapłaty w terminie 3 dni.

Sąd Rejonowy podkreślił też, że opóźnienie w dostawie obuwia o 2 tygodnie było opóźnieniem istotnym, które wpływało na możliwość sprzedaży, co pozostawało w sprzeczności z celem umowy. Sąd Rejonowy wskazał tu, że dał wiarę zeznaniom pozwanego i świadka E. R., że wobec wcześniejszych doświadczeń we współpracy stron – już zawierając umowę pozwany zastrzegł, że nie odbierze towaru zaoferowanego z opóźnieniem w stosunku do umówionego terminu. W tym kontekście Sąd Rejonowy wypowiedział się również na temat możliwości odstąpienia od umowy w okolicznościach zaoferowania dostawy po upływie terminu wskazanego w umowie, uznając, iż pozwany był uprawniony do odstąpienia od umowy, oraz, że najpóźniej w dniu 11 września 2014r. pozwany od umowy odstąpił, zgodnie z art. 610 k.c.

Sąd Rejonowy wskazał też, iż pozwany w myśl art. 73 §3 k.c. wykazał okoliczność odstąpienia od umowy za pomocą osobowych źródeł dowodowych, uznając jednocześnie, że dla swej skuteczności nie musiało ono nastąpić na piśmie. W konsekwencji powyższego, Sąd Rejonowy uznał, że pozwany nie miał obowiązku odebrania dostarczonych z opóźnieniem butów, odstąpił od umowy i nie był zobowiązany do zapłaty za zamówiony towar.

Podstawę rozstrzygnięcia o kosztach procesu stanowił art. 98 k.p.c.

Apelację od tego wyroku wniosła strona powodowa, zaskarżając przedmiotowy wyrok w całości. Przedmiotowemu rozstrzygnięciu zarzuciła naruszenie:

- art. 233 §1 k.p.c. poprzez brak wszechstronnego rozważenia zebranego w postępowaniu materiału dowodowego z pominięciem jako niewiarygodnych zeznań E. T., która zeznała, że towar był przygotowany w całości do odbioru już przed 15 sierpnia 2014r., albowiem zeznania te miałyby pozostawać w sprzeczności z zeznaniami oraz notatką świadka P. K. (1),

- art. 233 §1 k.p.c. poprzez brak wszechstronnego rozważenia zebranego w postępowaniu materiału dowodowego z pominięciem jako niewiarygodnych zeznań E. T., P. K. (2) oraz M. M. (2) polegające na błędnym przyjęciu, iż powód pozostawał w zwłoce 11 dni w dostarczeniu towaru,

- art. 610 k.c. poprzez jego nieprawidłowe zastosowanie i przyjęcie, iż pozwany odstąpił od umowy najpóźniej w dniu 11 września 2014r.

Powołując się na powyższe zarzuty, skarżący wniósł o zmianę wyroku poprzez uwzględnienie powództwa w całości i zasądzenie od M. R. na rzecz M. B. (1) M. (...) spółka jawna kwoty 20539 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 16 września do dnia zapłaty oraz kosztów procesu za obie instancje.

W odpowiedzi na apelację pozwany wniósł o jej oddalenie jako niezasadnej i zasądzenie kosztów postępowania apelacyjnego.

Na rozprawie apelacyjnej w dniu 21 kwietnia 2016r. pełnomocnik powoda oświadczył, że powodowa spółka przekształciła się w spółkę komandytową, składając na tę okoliczność odpis z KRS.

Rozpoznając apelację Sąd Okręgowy zważył co następuje:

W pierwszej kolejności wskazać należało, iż Sąd Rejonowy dokonał prawidłowych ustaleń stanu faktycznego sprawy co do okoliczności, iż pozwany w dniu 7 maja 2014r. złożył powodowi, za umówionym wynagrodzeniem, zamówienie na 116 par obuwia z terminem dostawy na od 15 sierpnia 2014r. do 31 sierpnia 2014r. Prawidłowo też Sąd ten ustalił, iż cała partia zamówionego towaru została dostarczona pozwanemu przez przedstawiciela handlowego powodowej spółki (...) w dniu 11 września, jak i że w tym dniu jedynie 20 par obuwia zostało odebrane przez pozwanego i należność za te obuwie została zapłacona. Powyższe okoliczności, jak i następnie wymiana pomiędzy stronami korespondencji wskazanej przez Sąd Rejonowy nie były też pomiędzy stronami sporne. Sąd Rejonowy prawidłowo też zakwalifikował łączący strony stosunek prawny, jako umowę dostawy o której stanowi art. 605 k.c. Powyższe ustalenia Sąd Okręgowy przyjmuje też jako własne.

Prawidłowo też Sąd Rejonowy wskazał, iż spornym pomiędzy stronami było, czy we wskazanym w umowie stron terminie powód wyprodukował i był gotów do wydania pozwanemu zamówionego obuwia. Dodać w tym miejscu do ustaleń Sądu Rejonowego należało, iż powód wywoził, iż wyprodukował obuwie w terminie, a jako przyczynę dostarczenia towaru 11 września wskazywał prośbę pozwanego uzasadnianą brakiem wystarczającej ilości środków. Pozwany natomiast wskazywał, iż powód nie był w stanie w umówionym terminie dostarczyć całej partii obuwia.

Wskazać tu należy, iż Sąd Rejonowy rozpoznając sprawę skupił się m. in. na kwestii dotyczącej sytuacji majątkowej pozwanego i wywiódł, że sytuacja ta była bardzo dobra, stąd nie dał wiary, iż dostawa obuwia po umówionym terminie miała miejsce z przyczyn leżących po stronie pozwanego (prośby o dostawę w późniejszym terminie wobec braku środków). Dodatkowo Sąd uznał, iż pozwany był uprawniony do odbioru całej partii obuwia, a zatem uprawniony do odmowy odbioru części partii. W konsekwencji Sąd nie dał wiary powodowi, iż ten wyprodukował całą partię obuwia jeszcze w sierpniu i był gotów do jej przekazania pozwanemu w terminie umownym. Stąd w konsekwencji na podstawie przepisu art. 610k.c. Sąd Rejonowy uznał skuteczność odstąpienia przez pozwanego od umowy.

Rozpoznając apelację po pierwsze wskazać należało, iż Sąd Rejonowy pominął w swych ustaleniach, że strony zawarły umowę dostawy na piśmie. O ile jednak z treści samego, podpisanego przez pozwanego Zamówienia z 7 maja 2014r. (karta 14 akt sprawy) Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił ilość i termin dostawy towaru oraz sposób zapłaty, to już przy rozpoznaniu sporu nie wziął pod uwagę postanowień podpisanych przez obie strony sporu Ogólnych Warunków Sprzedaży Produktów M. B. (2) M. M., D. M. Sp. j., stanowiących wraz z Zamówieniem umowę stron. Sama natomiast okoliczność zawarcia przez strony umowy na piśmie (podpisanie jej przez obie strony), nie była w toku sporu kwestionowana. Zgodnie natomiast z tymi Ogólnymi Warunkami Sprzedaży wyraźnie wskazano (§2 ust.5) z jaką chwilą umowa została zawarta, a zatem od kiedy obowiązywały jej postanowienia. W warunkach niniejszej sprawy, wobec zajścia wskazanych w tymże §2 ust.5 okoliczności, tj. potwierdzenia przyjęcia zamówienia jak i przystąpienia

powoda do jego realizacji – umowa bezspornie wiązała strony. Zgodnie zatem z §9 ust.1 wszelkie oświadczenia stron dla ważności musiały mieć formę pisemną i zostać odpowiednio doręczone, płatność za towar (§ 3) miała natomiast nastąpić przed jego wydaniem.

Po drugie bezspornym, potwierdzonym zeznaniami E. R. i pozwanego M. R. była również okoliczność, iż w rozmowie telefonicznej przedstawiciel handlowy powoda – P. K. (1) usłyszał, że pozwany przyjmie wyłącznie całość dostawy i że pozwany nie zgadzał się na przyjęcie jej części. Powyższymi zeznaniami zostało również potwierdzone, że 31 sierpnia 2014r. E. R. powiedziała, żeby przywieźć towar, jak będzie gotowe całe zamówienie. Co więcej, E. R. uzgodniła termin dostawy na 11 wrzesień. Ponadto E. R. zeznała też, że termin dostawy 11września był uzależniony od jej obecności w sklepie. Jednocześnie przyznała, iż informowała przedstawiciela powoda, że może wtedy nie odebrać całości towaru, co faktycznie nastąpiło.

Godzi się w tym miejscu wskazać, że chociaż E. R. nie była uprawniona w świetle umowy do składania oświadczeń i reprezentowania pozwanego M. R., to pozwany w toku procesu, obecny też przy rozmowach żony z przedstawicielem powoda, potwierdził wszystkie czynności dokonane przez jego żonę E. R.. Mimo też braku ustalenia terminu 11 września na piśmie – zeznania stron dotyczące jego ustalenia były zgodne.

Następnie wskazać należało, iż nie została udowodniona zgodna wola stron co do znaczenia jakie należało nadać okoliczności odebrania jedynie części towaru w dniu 11 września. Strona pozwana wywodziła, iż już sam fakt odbioru jedynie części towaru stanowił, iż doszło po jej stronie do odstąpienia od umowy w pozostałym zakresie. Powód wskazywał natomiast, iż wydanie części towaru i uzyskanie za ten towar zapłaty przez przedstawiciela handlowego, nie mającego uprawnień do reprezentacji powoda przy zmianach postanowień umowy – nie mogło stanowić o odstąpieniu od umowy, ani o jej zmianie. Nie zostało też w toku sporu udowodnione, iż P. K. (1) był uprawniony do zawierania umów i uprawniony do przyjmowania oświadczeń woli kierowanych do powoda. Powyższe wynika też jasno z §9 ust.1 umowy, który stanowi, że wszelkie oświadczenia związane z umowami do których stosuje się OWS, doręczane będą bezpośrednio drugiej stronie listem poleconym lub pocztą kurierską za zwrotnym poświadczeniem odbioru na adres wskazany w zamówieniu lub potwierdzeniu przyjęcia zamówienia do realizacji. Zgoda powoda na wywodzoną przez pozwanego zmianę umowy lub odstąpienie od umowy, nie spełniająca przesłanek art 77kc, nie wynikała też z pisma powoda z 11 września wzywającego pozwanego do pilnego odbioru i zapłaty za pozostały towar.

W okolicznościach niniejszej sprawy uznać też należało, że o ile powód na podstawie § 5 był uprawniony do zatrzymania towaru do czasu zapłaty całości ceny, to brak było z powyższych przyczyn podstaw do uznania, że nastąpiło odstąpienie od umowy zawartej na warunkach zamówienia i – co wywodził pełnomocnik pozwanego - zawarcia nowej umowy co do towaru odebranego. Wskazać tu też należy, iż postanowienia § 5 OWU stanowiące o zastrzeżeniu prawa własności zgodnie też z przepisem art. 589kc w zw. z art. 612kc nie zwalniają kupującego z obowiązku zapłaty ceny, a jedynie uprawniają sprzedawcę/dostawcę do wyboru świadczenia, tj. żądania zapłaty ceny, żądania wydania odebranego już towaru lub odstąpienia od umowy. W niniejszym stanie faktycznym sprawy powód natomiast wyraźnie żąda zapłaty za wyprodukowany zgodnie z zamówieniem towar.

W konsekwencji - złożenie przez pozwanego w piśmie z 18 września oświadczenia o odstąpieniu od umowy nie można uznać za skuteczne. Przepis art. 610 kc, na który powołuje się Sąd Rejonowy, wyraźnie stanowi bowiem, iż jeżeli dostawca opóźnia się z rozpoczęciem wytwarzania przedmiotu dostawy tak dalece, że nie jest prawdopodobne, żeby zdołał je dostarczyć w umówionym czasie – odbiorca może odstąpić od umowy jeszcze przed upływem terminu dostawy. W niniejszym stanie faktycznym pozwany złożył oświadczenie o odstąpieniu od umowy już po jej wykonaniu, gdyż bezspornym było, iż w umówionym przez obie strony terminie 11 września, cały towar został zaoferowany pozwanemu i dopiero w tymże piśmie z 18 września pozwany odmówił odbioru pozostałej partii obuwia. Jednocześnie pozwany nie twierdził, ani nie udowodnił, iż przed 31 sierpnia składał powodowi jakiegokolwiek oświadczenia na piśmie spełniające warunki odstąpienia od umowy, w tym wskazane w art. 610kc. Samo natomiast informowanie powoda o tym, że pozwany być może nie odbierze całości partii obuwia, nie spełniało wymogów art. 77kc, art. 610kc jak i postanowień §9 OWU, stąd w kontekście obowiązku pozwanego do zapłaty za towar było nieskuteczne .

Następnie wskazać należało, iż istotnym dla rozstrzygnięcia sprawy było również to, że dostawa miała mieć miejsce w okresie od 15 do 31 sierpnia 2014r. i w ocenie Sądu zgodnie z umową możliwe byłoby podzielenie dostawy na kilka terminów. Przywiezienie butów w dniu 15 czy też 31 sierpnia 2014r. również stanowiłoby wykonanie umowy. Nigdzie też w treści umowy strony nie zawarły postanowienia, że odbiór towaru może nastąpić tylko w stosunku do całego zamówienia. Zgodnie też z postanowieniem art. 450 kc wierzyciel nie może odmówić przyjęcia świadczenia częściowego, chociażby cała wierzytelność była już wymagalna, chyba że przyjęcie takiego świadczenia narusza jego uzasadniony interes. Ze względu na sposób zredagowania omawianego przepisu nie jest wątpliwe, iż wprowadza on odstępstwo od reguły dowodowej z art.6 kc. Wobec powyższego, w przypadku odmowy przez odbiorcę przyjęcia świadczenia częściowego, na nim ciąży obowiązek wykazania, iż doszłoby do naruszenia jego uzasadnionego interesu. Natomiast zdaniem Sądu Okręgowego pozwany w toku niniejszego procesu nie wykazał, ani nawet nie twierdził dlaczego przyjęcie części świadczenia nie miałoby dla niego znaczenia, lub też naruszało jego uzasadniony interes. Godzi się w tym miejscu wskazać, że również z treści umowy nie wynikało, że samo powiadomienie przez stronę pozwaną powoda o ewentualnej odmowie przyjęcia całości zamówienia, było wystarczające do zmiany umowy stron, tj. do złożenia zgodnych oświadczeń woli (art. 65 kc) obu stron co do zmiany postanowień umowy nakładających na powoda obowiązek wyprodukowania i dostarczenia obuwia zgodnego z zamówieniem, a na pozwanego obowiązek zapłaty ceny.

Wskazać następnie należało, iż zgodnie z przepisem art. 605 kc istotnymi postanowieniami umowy dostawy było wyprodukowanie i dostarczenie przez powoda zamówionego towaru oraz zapłata za ten towar przez pozwanego odbiorcę. Do istotnych postanowień tej umowy nie należą postanowienia o terminie jej wykonania. O ile umowa stron stanowiła o terminie dostawy, który w ocenie pozwanego nie został dochowany, to pozwany mógł skorzystać z uprawnienia wskazanego w przepisie art. 610kc, z którego to uprawnienia, co zostało już wywiedzione – skutecznie nie skorzystał. W tym kontekście badanie przyczyn dla których – według twierdzenia pozwanego, czy według twierdzenia powoda – towar został zaoferowany dopiero 11 września – nie ma znaczenia dla rozpoznania sporu. W szczególności badanie zatem sytuacji majątkowej pozwanego, jak i wyciąganie z tych ustaleń skutków prawnych – było nieuzasadnione.

Podsumowując, w ocenie Sądu Okręgowego, powód zeznaniami świadka E. T. wykazał, że towar który był objęty zamówieniem, był gotowy do dostawy w sierpniu 2015r. Natomiast skoro, jak twierdził pozwany, przy realizacji poprzednich zamówień były ze strony powoda opóźnienia, to w interesie pozwanego, jako profesjonalisty leżało zawarcie w umowie stosownych zapisów umożliwiających odmowę przyjęcia towaru ze skutkiem odstąpienia od umowy. Taki zapis w umowie się nie znalazł. Co więcej, pozwany przyznając, iż uzyskał nawet informację od przedstawiciela handlowego powoda o braku gotowości całej partii obuwia do odbioru – nie skorzystał z uprawnień przepisu art. 610kc, nie udowodnił też zajścia przesłanki art. 450kc, nie wykazał bowiem, iż przyjęcie części świadczenia naruszałoby jego uzasadniony interes.

Mając na uwadze powyższe rozważania Sąd Okręgowy doszedł do przekonania, że skoro strony zawarły umowę, co nie było kwestionowane, jak również, że nie była przez pozwanego kwestionowana wysokość należnego powodowi wynagrodzenia w kwocie 20539zł, jak też samo wykonanie umowy przez powoda – to na podstawie zasady wynikającej z art. 605 kc zgodnie z którą za wytworzone rzeczy oraz ich dostarczanie odbiorca jest zobowiązany do zapłacenia ceny – powództwo okazało się zasadnym. Zasadnym okazały się zatem zarzuty apelacyjne naruszenia przez Sąd Rejonowy przepisów art. 233kpc oraz art. 610kc.

Sąd Okręgowy na podstawie art. 386 §1 kpc zmienił zatem zaskarżony wyrok Sądu Rejonowego i zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 20539 zł wraz z odsetkami w wysokości ustawowej od dnia 16 września 2014r. do dnia 31 grudnia 2016r. oraz z ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016r. do dnia zapłaty na podstawie art. 481kc.

Dokonując zmiany przedmiotowego wyroku, o kosztach postępowania za I instancję Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 98 §1 i §3 k.p.c. i zasądził od pozwanego jako strony przegrywającej sprawę w I instancji kwotę 3444

zł tytułem zwrotu kosztów procesu. Na przedmiotową kwotę składało się: wynagrodzenie pełnomocnika powoda w kwocie 2400 zł, kwota 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa oraz kwota 1027 zł tytułem opłaty od pozwu.

Wobec uwzględnienia apelacji powoda, należało uznać go za stronę wygrywającą całe postępowanie apelacyjne w rozumieniu art. 98 §1 k.p.c. W związku z powyższym, Sąd Okręgowy zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2227 zł tytułem kosztów postępowania apelacyjnego. Na przedmiotową kwotę złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika w kwocie 1200 zł oraz opłata od apelacji w kwocie 1027 zł.

SSO Monika Skalska SSO Alicja Dziekańska SSR (del.) Małgorzata Różańska-Prus